

« Охъ! колко гори! господине подиконومه, ако да можеше да му се даде поне единъ дюшекъ. »

Той изрече тия думи съсъ единъ толкосъ омиленъ гласъ за съжаляванъе, щото менъ ми се нажяли.

Подикономътъ ми улови жилата на ржката, окайва ме: той бѣше единъ учтивъ човѣкъ съсъ манеритъ си, нъ който не смѣше да земе никое рѣшенъе.

Каза ми: « Тука сичко е строго, дори и за мене; ако не испълнѣж точно което ми е заповѣдано, страхъ ме е да не си изгубѣж мѣстото. »

Видѣхъ Шилера да си отваря устата. Увѣренъ бѣхъ, че си казуваше у себе си: « Да бѣхъ азъ подикономъ, не щѣхъ да се оплашѣж до толкосъ, и не щѣше да ме е страхъ, че една мѣрка толкосъ оправдана отъ нуждата и толкосъ малко вредителна за монархията ще може да бжде нѣкоги за мене една причина за гълченъе »

Като останжхъ самъ, сърдцето ми, отъ давно отстранено отъ високитъ чюества на религията, умили се и се моли. Първо едно благославянъе за Шилера; сѣтнѣ, като се обърнжхъ къмъ Бога, казвахъ му: « Направи, щото да забѣлжвамъ и въ другитъ хора нѣкоя добродѣтель, която да ме прави да ги обичямъ. Приемамъ сичкитъ мжки на тъмницата; нъ бари да обичямъ, да се отървж отъ мжката да мразѣж подобнитъ си! »

Посрѣдъ ноцъ чюхъ да се върви по салата. Ключоветъ дрѣнкатъ, вратата се отварятъ: туй бѣхж капоралятъ и двама вардачи за прѣгледванъето.

« А дѣ е моятъ дѣдо Шилеръ? » рекохъ имъ съсъ единъ нажяленъ гласъ. Той се билъ сирѣлъ у салата, и ми отговори:

« Тукъ сжмъ! Тукъ сжмъ! »